

MÉREGTELENÍTŐ
2016.05.szám

KEDVES OLVASÓ!

Sokféle mondandóval akartalak megszólítani, több gondolatomat terveztem Veled megosztani. De ha nincs éppen kéznél a gépem, elszállnak a gondolatok, mint a madár. Egyet sikerült lábánál fogva vissza húznom, ezt mondom el most Neked.

Azt tapasztalom a körülöttem élők, különösen többgyermekes családok életében, hogy gyorsvonati sebességgel száguldanak tova a napok. A tennivalók egyszerűen bedarálnak bennünket az Idő gépezetébe. És nincs megállás, nincs kiszállás. A hét vége is csak újabb rohamot jelent, hogy a hét közben elmaradt dolgokat bepótoljuk. Jól akarunk mindent csinálni, időt szánunk a családra, a tágabb baráti körre. Magunkra nézve kötelezőnek érezzük, hogy beadjuk a közösbe képességeinket, segítő szándékainkat. Mindez aztán olyan alváshiányt, ezzel párhuzamosan fokozódó ingerültséget indukál, ami bizony nagyon rontja tetteink hatásfokát. Anyák napja idejében főként Rájuk, az anyákra számíthatunk, hogy rátalálnak a megoldás kulcsára. Tudom, nem csak én gondolkodom erről, mások is próbálnak megálljt mondani. Michael Ende népszerű mese-regénye, a Momo prófétikus látással vetítette előre ezt a felfokozott élettempót. Érdemes lenne újra elolvasni, megfontolni, hol fészkeltek be életünkbe magukat a „szürke urak”. S azt is, mit tehetünk ellenük

Túrmezei Erzsébet csodálatos verse addig is jó támpontot jelent:

Túrmezei Erzsébet: Ha nem teszek semmit sem

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Most megnyugoszm,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,

új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

József Attila: Pünkösd előtt

Szent, éhes lelkem, pünkösd ünnepére,
Mint jóllakott túzok, magadba hullva
Feledd, hogy büszke, forró szárnyadat
Cibálja, tépi vérek irigy ujja.

Hiszen tudod már mi a Végtelenség:
A Végtelenség az a magyar bánat
S hiába vergődsz haló hattyuként,
Szomorubb lélek búsul majd utánad.

Ha idejöttél, tündökölj s dalolj csak,
E végtelen vízen büszkébben ússzál
S csudáljanak, hogy méltóbban repül
Zilált szárnyad az égi Sziriusznál.

Szent vagy s ha mégis lenyilaz az Éhség,
Mint vadludat rozsdás vessző találja,
Ne sírj, dalold el híres éneked,
Hogy nyögve várjanak újabb csodára!

Reviczky Gyula: Pünkösd

Piros pünkösd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsa-illat,
Fényözön hull, a szívek megnyílnak.

Hogy először tűnt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdeté a győzedelmes eszmét.

Piros pünkösd, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bánkódó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba'
Világító sugaradat áldja.

Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe
szálljon,
Diadallal az egész világon

Piros pünkösd, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretetnek sugara, Szentlélek!

Ferenc pápa: A Szentlélek bátorít és elindít

Az Apostolok cselekedeteiben olvassuk: „Pál Efezusba érkezett. Itt néhány tanítványra akadt. Megkérdezte tőlük: „Megkaptátok a Szentlelket, amikor hittetek?” „Nem is hallottuk, hogy van Szentlélek” – felelték. „Mire keresztelkedtetek?” – kérdezte ismét. Ezt válaszolták: „János keresztségére.” „János a bűnbánat keresztségével keresztelt – magyarázta Pál –, a népet meg arra biztatta, higgyenek abban, aki utána jön, azaz Jézusban.” Ezt hallva megkeresztelkedtek Jézus nevére. Ezután Pál rájuk tette a kezét, és leszállt rájuk a Szentlélek, megkapták a nyelvek adományát és prófétáltak. Ezek az emberek együttvéve voltak vagy tizenketten” (ApCsel 19,1-17).

Ma is sokan vannak olyanok, akik a kérdésre, hogy Megkaptátok-e a Szentlelket?, azt válaszolják: „tanultunk róla a katekizmusban”, és „tudjuk, hogy a Szentlélek benne van a Szentháromságban”, de valójában nem tudnak többet róla. Ferenc pápa így fogalmazta meg, ki is a Szentlélek: „Ő az, aki mozgatja az egyházat, aki dolgozik az egyházban és a szívünkben. Ő az, aki minden keresztényből egy, a többiektől különböző személyt alakít ki, de akik mégis egységet alkotnak. Ő az, aki előre visz bennünket, aki kitarja az ajtókat és aki misszióba küld bennünket, hogy tegyünk tanúságot Jézusról. Hallottuk Jézus ígését: Amikor megkapjátok a Szentlelket, tanúim lesztek egészen a föld végső határáig. A Szentlélek az, aki Isten dicséretére indít bennünket és imádságra ösztönöz: Ő imádkozik, bennünk! A Szentlélek az, aki bennünk van, és aki megtanít minket az Atyára tekinteni és így szólítani: Atya! Megszabadít bennünket az árvaság állapotából, amibe e világ szelleme akar vinni minket”.

„A Szentlélek az élő egyház főszereplője. A veszély abban áll, amikor nem éljük ezt meg, amikor nem vagyunk összhangban a Szentlélek küldetésével és lefokozzuk a hitet a moralitásra, az erkölcsre. Nem elég megállni a parancsok betöltésével, mondván: »Többet már nem! És hogy ezt meg lehet tenni, azt pedig már nem!«

A keresztény élet ugyanis nem egy etika, hanem találkozás Jézus Krisztussal! – szögezte le a pápa. „Éppen a Szentlélek az, aki erre a Jézussal való találkozásra visz. Ám mi, az életünk során a szívünkben a Szentlelket sokszor úgy tartjuk, mint egy luxus-foglyot s nem hagyjuk, hogy indítson és mozgasson bennünket. Ő meg tud tenni mindent, de mindent, és emlékeztet minket mindarra, amit Jézus mondott és meg tudja magyarázni Jézus dolgait... Csak éppen egy dolgot nem tud csinálni a Szentlélek: ...nem tud belőlünk virtuális keresztényeket alkotni, csak virtuózus keresztényeket”
Hasznos lesz számunkra, hogy elmélkedünk arról, mit is tesz a Szentlélek az életünkben. Kérdezzük meg magunktól, valóban hiszek benne?... megtanított-e bennünket a szabadságra?... A Szentlélek ugyanis arra ösztönöz bennünket, hogy lépünk ki magunkból! Félek ettől? Milyen a bátorságom hogy tanúságot tegyek Jézusról? És még tovább: Van-e türelmem a próbatételekhez? Mert a türelmet is a Szentlélek adja”.

Pünkösöd ünnepére készülődünk. „Igyekezzünk beszélni a Szentlélekkel” - buzdított a pápa: „Tudom, hogy a szívemben lakol, hogy jelen vagy az egyház szívében és hogy előre viszed az egyházat és egységet teremtasz köztünk...”

Teréz Anya: Az élet himnusza

Az élet egyetlen – ezért vedd komolyan!
Az élet szép – csodáld meg!
Az élet boldogság – ízeleld!
Az élet álmom – tedd valósággá!
Az élet kihívás – fogadd el!
Az élet kötelesség – teljesítsd!
Az élet játék – játszd!
Az élet vagyon – használd fel!
Az élet szeretet – add át magad!
Az élet titok – fejtsd meg!
Az élet ígéret – teljesítsd!
Az élet szomorúság – győzd le!
Az élet dal – énekelj!
Az élet küzdelem – harcolj meg!
Az élet kaland – vállald!
Az élet jutalom – érdemeld ki!
Az élet élet – éljed!

Gámentzy Eduárd: Azt hiszem

Azt hiszem, szeretni kéne.
Csak egyszerűen, úgy ahogy
Hátradőlök itt a széken,
Vagy kinyitom az ablakot.

Olyan tisztán, olyan szépen,
Hogy kimondani sem szabad!
Mint összebújó állatok,
A behavazott fák alatt.

Lukács László XVI. Benedekről szóló életmű-könyvéről

Részletesen elemzi a könyv szerzője XVI. Benedek pápai enciklikáit, kiemelve, hogy első, *Deus caritas est* (Az Isten szeretet) kezdetű enciklikájában hangsúlyozta: az egyház nem vehet részt a politikai harcokban, nem veheti át az állam szerepét, de „nem is szabad kimaradnia az igazságosságért folyó küzdelemből. A társadalmi igazságossághoz hozzátartozik a rászorulókkal való szolidaritás is. ...Bármilyen jól működik is a szociális ellátórendszer egy országban, az igazságos struktúrák önmagukban nem teszik fölöslegessé a szeretet gyakorlását. „Az embereknek többre van szükségük, mint pusztán szakmailag helyes bánásmódra. Emberiességre, a szív odafordulására van szükség... *Jézus programja a látó szív...*”

Benedek pápa számára a hit, remény, szeretet összetartozó fogalmak: „ A hit bemutatja nekünk Istent, aki a Fiát adta értünk, és csalhatatlan bizonyosságot ad arról, hogy igaz: Isten a szeretet! Ily módon türelmetlenségünket és kétségünket biztos reménnyé változtatja, hogy Isten a világot kezében tartja, s hogy minden sötétség ellenére győz.”

...Joseph Ratzinger, a spekulatív teológus mögött mindig megszólal a keresztény élet jelenét figyelemmel kísérő lelkipásztor, aki folyamatosan vizsgálja „az idők jeleit.” Aggodalommal tölti el, hogy napjainkban mennyire meggyengült az örök életbe és a feltámadásba vetett hit még a keresztények körében is, és ezzel párhuzamosan hogyan torzult el sokak istenképe. Az örök életet az emeritus pápa elsősorban nem a tartama felől határozza meg mint valami időtlen végtelenséget, hanem a minősége felől: „Az örök élet nem hosszú időtartam, hanem a létnek új minősége, amelyben eltűnik a pillanatok végtelen egymás utánja, amelyben minden összefolyik a szeretet Mostjában.”

...A könyv alapján egyértelmű az is, hogy Ratzinger teológiájának kezdettől fogva egyik alappillére volt az Ó- és az Újszövetség egysége. Jézus a hívő Izrael hagyományára építette igehirdetését, ezt a hagyományt tisztítja meg mindattól, ami rárakódott, hogy felmutassa eredeti értelmét. Az Újszövetség középpontjában az a felismerés áll, hogy Jézus „egyedülálló kapcsolatban van az Atyával, hogy a szó teljes értelmében lehet Istennek, az Atya Fiának nevezni. Egész lénye ebben a kapcsolatban van elrejtve.” A Krisztus-esemény, Jézus Krisztus személye az egész üdvösségtörténet középpontja, „az egész kinyilatkoztatás közvetítője és teljessége.” Ratzinger ezért is építi a krisztológiára egész teológiáját. S mint írja: „A keresztény hit középpontjában nem egy könyv áll, hanem egy személy – Jézus Krisztus, aki maga Isten élő szava, és magát mintegy az Írás szavaiban nyilatkoztatja ki; ezeket azonban csak a vele való életben, vele eleven kapcsolatban lehet helyesen érteni”.

Richard Rohr: Olthatatlan szeretet

Talán nincs is olyan mai ember, aki ne látta volna Zeffirelli Napfivér Holdnővér című híres filmjét. Nos, a napokban fenti könyvvel gyarapítottam könyvtáramat.

Assisi híres szentjéről, a szent életútjáról, a ferences misztikáról szól az írás. Mint mindig, most is sokat gazdagodtam a ferences író, Rohr eredeti látásmódja által.

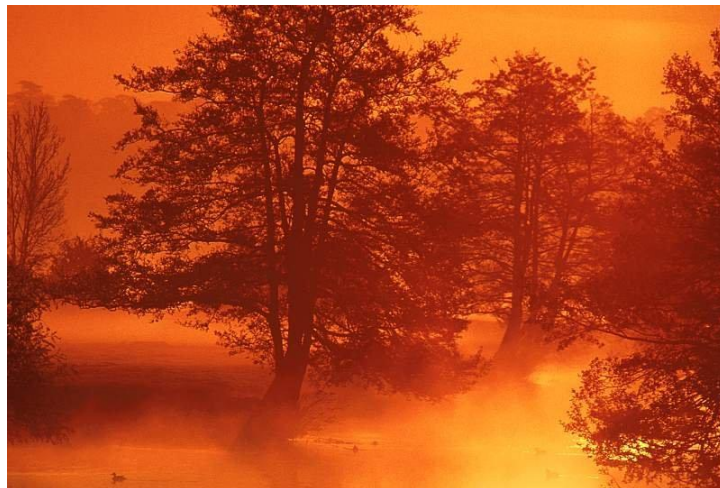
Miről is beszél, hogy is teszi újdonsággá korunk írója a középkor örökifjú szentjének mondanivalóját? „Isten a történelem olyan döntő fontosságú időszakában küldte Ferencet, amikor a nyugati civilizáció elmozdult a tiszta ész és a fogyasztás, mint elégséges emberi cél, valamint a szüntelen háborúk világa felé...Amikor elkezdtük a termelésnek és fogyasztásnak azt a módját, amely végül romba döntené a földet, akkor határozott úgy Ferenc, hogy ő szeretni fogja a földet, egyszerűen él és mezítláb jár rajta. Assisi Szent Ferenc olyan vonzerő, mely ahhoz húz bennünket, amit valójában akarunk, amire határozottan szükségünk van, és akik végül is vagyunk. Ráadásul szemmel láthatólag tökéletes örömmel tette mindezt, és vég-eredményben ez az igazi többlet.”

Nicsak, hát nem erről szól ma is az emberi élet? – Vagy valójában mindig erről szól az életünk?- És Isten nem unja meg, hogy mindig újra és újra küldjön valakit, aki elmondja: Van egy másik, sokkal jobb út?!

Nem megdöbbenő az emberi makacsság, mellyel kényelme érdekében tovább vágja maga alatt a fát, és nem csodálatos Isten szeretete, mellyel újra és újra segíteni akar?

Hisz ma is van egy Ferencünk, aki ráadásul mintegy folytatója az előző Ferenc felhívásának! Nem mezítláb jár, igaz, de nem is piros pápai cipőben, és az öröme ugyanarról a töről származik!

Az Ő ajkáról is ugyanaz a dicsőítés fakad: 'Laudato Si!'

ÜZENET

Ott voltam, mikor ma reggel felkeltél. Reméltem, hogy beszélgetsz majd velem, még ha csak néhány szót is: megkérdeznéd a véleményemet, vagy megköszönnéd azokat a jó dolgokat, amelyek a napokban történtek veled. De észrevettem, hogy nagyon elfoglalt voltál. Vártam, amikor föl-alá szaladgáltál a házban és készülődöttél. Túlságosan lekötött az, hogy milyen ruhát vegyél fel. Tudtam, lenne pár perced, hogy megállj egy pillanatra és köszönj, de te túl elfoglalt voltál. Egyszer egy ideig tétlenül várahoztál, 15 percig dologtalanul üldögéltél. Aztán láttam, hogy talpra ugrasz, és már azt hittem, beszélgetni akarsz velem. De végül a telefon után nyúltál, és felhívtad egy barátodat, hogy megtárgyaljátok a legújabb pletykákat. Egész nap türelmesen vártalak. Azt hiszem, a sok elfoglaltságod miatt nem értél rá, hogy bármit is megossz velem. Sokkal több dolgod volt annál, mintsem hogy szakítani tudtál volna rám egy kis időt.

Észrevettem, hogy ebéd előtt körülnéztél. Talán kínosnak érezted, hogy mások előtt hozzám szólj, ezért nem hajtottad meg a fejed. Viszont megláttad, hogy 3-4 asztallal arrébb néhány barátod köszönetet mondott, mielőtt neki-láttak volna az étkezésnek, de te mégsem tetted ezt. Nem baj!

Amikor hazamentél, úgy tűnt, hogy otthon is sok dolgod van. Miután néhányat elvégeztél közülük, bekapcsoltad a tévét. Nem tudom, hogy te szereted-e a TV-t, vagy sem, mert nem sok lényeges dolog történik ott. Ennek ellenére sok időt eltöltesz a készülék előtt, nap, mint nap, holott nem gondolsz közben semmire, miközben csak bámulod a képernyőt. Ismét türelmesen vártam, míg tévénézés közben megvacsoráztál. Ez alkalommal sem szóltál hozzám. Lefekvéskor úgy láttam, hogy már túl fáradt voltál. Jó éjt kívántál a családnak, majd bezuhantál az ágyba és pillanatok alatt el is elaludtál. Nem baj!

Talán még észre sem vetted, hogy én mindig ott vagyok melletted. Türelmesebb vagyok, mint gondolnád. Még van idő, és remélem, hogy egyszer majd fogsz velem beszélgetni. Szeretnék megtanítani arra, hogy légy türelmes másokkal. Nagyon szeretlek téged, és minden nap várok egy fejbólintásra, egy imára, vagy a szíved mélyéből feltörő hálaadásra. Nagyon nehéz egyoldalúan beszélgetni veled. Nos, amikor te másnap ismét felkelsz, én újra várni fogok rád a szeretettemmel. Remélem, az új nap során szánsz rám egy kevés időt.

Szerető barátod: JÉZUS

A családi béke receptje

Ha égve maradt, kapcsolj le
Ha kiömlött - töröld fel.
Ha leesett - vedd fel.
Ha piszkos - mosd el.
Ha elől maradt - tedd el.
Ha tele van - vidd ki.
Ha hiányzik - hívd fel.

Ha szomorú - vigasztald meg.
Ha fáradt - hagyd pihenni.
Ha kérdez - válaszolj neki.
Ha mesél - hallgasd meg
még akkor is, ha nem érdekel.
Ha távol van - hívd fel.
Ha ünnepel - lepd meg.
És soha ne feledd: Összetartoztok

Anya aludni megy

Anya és Apa tv-t néztek, mikor Anyu azt mondta: „Későre jár, fáradt vagyok, megyek, lefekszem.”

Bement a konyhába, megcsinálta a szendvicseket másnapra, előblítette a popcornos tálat, húst vett ki a fagyasztóból a másnapi ebédhez, leellenőrizte a müzlis dobozokat, feltöltötte a cukortartót, tányért, kanalat tett az asztalra, bekészítette a kávéskannát másnap reggelre.

Néhány nedves ruhát betett a szárítóba, egy adag ruhát tett a mosógépbe, kivasalt egy pólót. Felvarrta a lelógó gombot. Felvett néhány otffelejtt játékdarabot az asztról, visszatette a telefnt a töltőre, a telefonkönyvet pedig a fiókba. Megöntözte a növényeket, kiürítette a szemetest, és felakasztotta a törülkőzöt száradni.

Ásítózva és nyújtózva egyenesen be a hálóba. Megállt az asztrnál, írt néhány sort az egyik tanárnak, kiszámolt egy kis pénzt a túrára, előhúzta a szék alá rejtett munkafüzetet. Aláírta, megcímezte és felbélyegezte barátainak a születésnapra képeslapot, és írt egy rövid listát a fűszeresnek. Mindkettőt a táskája mellé tette.

Aztán megmosta az arcát 3:1 lemosóval, majd éjszakai krémet tett rá, megmosta a lábát, lereszelte a körmeit.

Apa kikiáltott: „Azt hittem, hogy lefekszel!”

„Már megyek” – felelte.

Vizet öntött a kutya táljába, kiengedte a macskát, majd meggyőződött arról, hogy az ajtók zárva vannak, és az udvari lámpa ég. Minden gyerekénél lekapcsolta az ágy melletti éjjeli lámpát és a tv-t, felakasztott egy inget, bedobott néhány koszos zoknit a szennyestartóba, majd volt egy rövid beszélgetése a még fönt lévővel, aki még mindig a házi feladatát csinálta. A szobájában beállította az ébresztőt, kitette a másnapi ruháit, sámfát tett a cipőjébe. Még 3 dolgot adott a 6 legfontosabb megteendő listájához. Elmondta az imáját, és elképzelte jövőbéli terveinek befejezését.

Ezalatt Apa lekapcsolta a tv-t, és kihirdette, hogy nincs semmi különös tennivaló. „Megyek aludni.” És ment. Minden egyéb gondolat nélkül.

Van itt bármi különleges?

Fodor Ákos: Most már

Most már vigyázni kell.

A feldőlt, elszórt tárgyak, dolgok dőltségére, szórtságára is. Hogy rendet ne csináljak a Rend helyett, hogy más helyre ne toljam a Helyén-Így-Levőt.

Fodor Ákos: Tanács

Ne habozz: akit, amit, amint megláttál: azonnal hagyd úgy.

"Anya csak Nő lehet. Ez az ő kiváltsága. Az ő hivatása. A legszebb és legnehezebb. A legnehezebb, hiszen olyan hivatás, amely sosem ad szabadságot, soha nem enged pihenőt, állandó figyelmet, szeretetet, odaadást kér, vár, követel. Ám mégis szép. Mert csak ő ismeri a titkot. Az anyai szív titkát. Hogy miként válik egy új élet önálló emberré."

Horváth István: Anyanyelvemben őrizlek téged

Anyám a hangod nem hallom többet.
Anyanyelvemben őrizlek téged.
Szavaid szívem mélyén dübörögnek.
Úgy zengik vissza a mindenséget,
ahogy azt tőled szóval tanultam.
Kis nép nyelvén, de Anyám, tiéden.
Anyám vagy, s én is fiad, ki voltam.
Ez nem szégyenem se büszkeségem.
Anyám vagy! Most már csak a szavakban!
S, hogy többé hangod, jaj, nem hallhatom,
drágább a szavad, mélyebben dobban.
Nincs a földön oly kincs, se hatalom,
mely megfojthatna fiad ajkán.
Dédunokád is őrzi „Vénanyót”.
Nem kell előtted pirulnunk, Anyám,.
Megőrizzük, mit ajkad ránk hagyott.

ANYA

ANYU

MAMA

ÉDESANYA

Az anya

ANYA

ANYU

MAMA

ÉDESANYA

Hiába gyöngé, fáradt asszony, vézna,
Belőle nőtt testünk acélos izma.
Hiába félénk, reszkető a lelke,
A pompás lángot belénk ő lehelte.
O is volt láng, kerengő víg madárka,
Ábrándmezőket dallal ő is járta.
S talán csöndes estén szívedbe dobban,
Hogy arany fája lángolt víg dalokban.
Hiába félénk, reszkető már lelke,
Költőbe, szentbe, hősbe, új emberbe,
A pompás, gazdag lelket ő lehelte.

Beney Zsuzsa: Anya dúdolja

Azt kérdezed tőlem
hogyan vártalak?
Mint az éjszakára
fölvirrad a nap,
mint a délutánra
jön az alkonyat,
mint ha szellő jelzi
a fürgeteget-
ezer pici jelből
tudtam jöttödet.
Mint tavaszi reggel
a nap sugarát,
fagyos téli este
jégcsap illatát,
mint az alma ízét,
tejet, kenyeret-
pedig nem is láttalak még,
úgy ismertelek.
Mint a fény az árnyat,
záport a virág,
mint patak a medrét,
madarat az ág,
mint sóhajos nyári éjjel
a fák az eget-
mindenkinél jobban téged
így szerettelek.

ANYA

ANYU

ANYUCIKÁM

MAMA

ÉDESANYA

Donkó László: Édesanyám

Édesanyám
tulipánfa,
édes-kedves
minden ága.
Egyik ága
édes lelke,
hogyha sírnék,
átölelne.
Másik ága
kedves karja,
lázás testem
betakarja.
Édesanyám
tulipánfa,
engem ölel
minden ága.

Donkó László: Anyák napján

Köszöntelek anyám
lila orgonával,
rózsafavirággal,
tuli-tulipánnal.
Köszöntelek anyám
édes gyermekszóval
áldjon meg az élet
minden széppel, jóval!
Könnyet sose ejtsél,
mosoly legyen szádon,
hisz te vagy a legjobb
nékem a világon!

**Azért mert szerettek, jöttem a világra.
S lettem új fény, csillag, szülők boldogsága.
Szeressetek engem igaz szeretettel!
A kincsetek vagyok, pici kincs, de Ember!**

Anyák napján reggel,
mikor a nap felkel,
Nagyanyókám elé állok,
sok-sok szeretettel.

Amíg mesét mondtál,
kötöttél, horgoltál,
Te az egész családuknak
édesanyja voltál.

Schaffer Erzsébet: Ő győzött, a kisfiúnk

Felfedezéssel, a találkozás izgalmaival jár ismeretlen emberek történetét hallgatni. A házaspár, akikkel megismerkedtem, Szolnokon él. Őket hallgatva jutott eszembe, hogy az ember döntései soha nem a fejben születnek. Azok terepe inkább a léleké...

„Életem legcsodálatosabb, egyben misztikus élményét szeretném elmesélni. Férjemmel kilenc éve élünk együtt. Igen jól összecsiszolódtunk, annak ellenére, hogy mindkettőnkre jellemző az önállóság és egyfajta szabadság tisztelet. Lehet, hogy éppen ezért? „Szabadságmániánk” olyan végtelen volt, hogy bár többször szóba került, nem akartunk gyermeket. Minden porcikám tiltakozhatott a gondolat ellen, gondolom, ezért nem is maradtam állapotos. Az elhatározásunkat nem befolyásolta és nem változtatta meg semmi. Így ment ez hosszú éveken át. Aztán történt valami. Évek óta visszatér hozzánk egy galambpár. De hiába rakott a tojó tojásokat, soha nem kelt ki azokból egyetlenegy fióka sem. Az elmúlt nyáron, ahogy eddig is, ott lapultak a fészekben a tojások. Hűségeseen ült rajtuk a kis tojó. Csodálkozva néztük, ahogy hetek múlva egymás után négy fióka bújt ki belőlük. Az ablakból gyönyörködtünk bennük. A télen kezembe került egy könyv, ott találkoztam a Csingiz névvel. Életemben először ugrott be a gondolat: ha lesz egy fiam, így fogják hívni. Megdöbbenem.

Esküvőre voltunk hivatalosak. Itt a gyanú még inkább befészkelte magát a szívembe. Amit egészen kicsi korom óta érzek, talán ma már tudok is, hogy egy fajta sorsúton járok. Hiába nehéz ezen járni, hiába tiltakozom ellene, ez a sors megkerülhetetlen. Nem történt ezen az esküvőn semmi különös. De nekem feltűnt, hogy a társaságban négy kismama van, két másik pedig kisbabás anyuka. Az ötödik várandós maga a boldog menyasszony. Januárban a szoros baráti körömből egymás után három fiatal nő újságolta, hogy kisbabát vár. Egyikük annyi örömmel beszélt születendő gyermekéről és arról a boldog várakozós időszakról, amelyben éppen most van, hogy kezdtem elgyengülni. Ráadásul láttam, hogy a tizenhárom éves lánya, a terhessége és a család mellett teljes életet él. Ezt határozottan jó volt tapasztalnom. Kedvesemmel átbeszéltük a dolgot. Nem egymondatos beszélgetés volt. Bár az is igaz, nem kellett győzködnünk egymást. Valahogy senki sem tiltakozott. A végén döntöttünk, kimondtuk: legyen gyermekünk! Február végén minden jel arra mutatott, hogy kisbaba készülődik bennem – úsztunk a boldogságban. Mégsem úgy alakult akkor a dolgok, ahogy elképzeltük. Átterhességem volt, s hiszem, a természet erői döntöttek úgy, várunk kell még. Annyi ellenállás után, ez a várakozás érlelte meg az igazi vágyat: akarjuk a gyermekünket. És márciusban, amikor minden növény rügyezni kezd, amikor bomlik az élet, megfogantam. Nem csak a testemben éreztem a változást. Nem tudom jobban mondani... érzékeltem annak a léleknek a jelenlétét, aki úgy döntött, hozzánk érkezik. Ennek ellenére

végigkínlódtam a kilenc hónapot. Gondolom, egyrészt a félelmek miatt, másrészt a még mindig meglévő, talán tudat alatti ellenállás rengeteg ellenanyagot termelt a szervezetemben szegény pocaklakó ellen. Lélekben viszont lebegtem és reménykedtem.

Férjemmel együtt készültünk a szülésre, megnéztük a lehetőségeket, abban biztosak voltunk, hogy a köztudatban „gyöngéd születésnek” nevezett módon szeretnénk, ha gyermekünk a világra jönne. Éppen azért, hogy érkezése ebbe a világba ne trauma legyen. Szombaton reggel jelentkeztek az első fájások. A Pestre vezető utat átviccelődtük, így érkeztünk meg a Szent Ferenc Kórházba, ahol édes négyesben – kedvesem, anyu, pocaklakó és én – beköltöztünk a szobánkba. Senki sem zavart bennünket, időnként benézett a szülésznő, megnézett, elmagyarázta, hol tartunk, mi zajlik bennem. A vajúdás órái alatt járkáltam, jógáztam, ültem a kádban. Aztán öt után úgy éreztem, elveszi az eszem a fájdalom. A percenként újuló viharok tépték a testemet, és már nem segített se a légzés, se a mozgás. Fél hétkor eljött a várva várt pillanat: a gyermek kifelé igyekezett. A szülésznő átalakította az ágyat szülőszékké, és négy nyomás után már láttam a gyermekem fejét, aki innentől saját erejéből jött, csak úgy mozogtak kúszás közben a vállacskaí. Szombat este negyed nyolc volt.

Megszületett a kisfiam, Kőrösi Csingiz Dengizik. Nem volt lila, nem volt ráncos, nem sírt, épp csak nyikkant egyet, és máris a mellemen volt. Végre belesodálkozhattunk egymás tekintetébe. Végtelenül bölcs, időtlen szempár nézett vissza rám, öreg, sokat élt léleké. Eufórikus, katartikus élmény volt számomra. Teljesen más tudatállapotban voltam. Vannak akkori képek, amelyek még csak most kezdenek letisztulni, eszembe jutni. Soha nem fogom elfelejteni azt a pillanatot: a férjem, az édesanyám mellettem sírtak, én is alig láttam a könnyeimtől. Másnap hazajöttünk.

Két hét telt el azóta, és még mindig gyakran elsírom magam a boldogságtól és a túlradó szeretettől. Édesanyámmal és a férjemmel még közelebb kerültünk egymáshoz. A kisfiammal nem tudok betelni. Éjjel, ha nem tudok aludni, csak hallgatom a csendet, s arra gondolok, minden, ami fontos az életben, itt van ebben a lakásban. Az ágyban mellettem Tibi szuszog, a kiságyban Csingiz, két cicám összegömbölyödve alszik. Ráadásul tegnap reggel megérkezett kedves gerlepárunk. Azt hiszem, nem kell ennél több, kerek nálunk a világ.”

Jó volt még másolni is ezt a levelet. Először azt gondoltam, így fejezem be: Küldöm ezt a történetet mindazoknak, akik féltékenyen őrzik szabadságukat, és úgy hiszik, önállóságuk megtartása az egyetlen lehetséges út... Aztán újra végigolvastam, s most úgy érzem, elég csak ennyit írni: Küldöm ezt a történetet mindannyiunknak, hogy örüljünk és bizakodni tudjunk. Mert a szokatlan nevű kisfiú, Csingiz Dengizik érkezése remény és ígéret.

Megkérdeztem, honnan ez a név. Mongol eredetű magyar név, mondta az édesanyja. A Csingiz név fejedelmet jelent, a Dengizik ennyit tesz: tengerhez hasonló.

Schein Gábor: Újra a kertben

Látod, a kertben
nem változik semmi.
A fák alját
borostyán növi be,
a pitypangfejek a fűben
apró csillagok.
Az árnyékok hosszúra nőnek.
A csönd, mint a föld,
magába issza a napsütést.
Ülünk egy padon.
Fogom a kezed.

Váci Mihály: Beszélgetések

A barna éjszaka mezsgyéin,
a lámpák napraforgói alatt,
hogy szerettem Veled az égre nézni,
ha már nem leltünk szavakat!

Erkélyek sötét fedélzetein
hajózni éjek, emlékek felett,
hallgatni egymás mellett és susogni,
mint virágok fölött a levelek!

És eszpresszók gyóntató asztalánál
gyufát tördelve éjjelig,
mennyit tudtunk arról beszélni,
hogy csak beszélünk, évekig!

S míg mentünk haza, hányszor, át Budára,
- a partok közt hogy megfeszült a híd!
Ó, nagy dologról volt szó itt és arról
szerettünk volna mondani valamit!

Hans Arp: Álom vagyok

Lehelj reám
tedd, hogy életre keljek.
Lehelj reám
adj már az enyészetnek.
Lehelj reám
s leszek a fény.
Álom vagyok
mely belőled beszél.

Böjte Csaba: Az irgalmasság iskolája

1. A bűnösöket meginteni

Csaba testvér február 21-én tartotta elmélkedését az irgalmasság első lelki cselekedetéről. Ó- és újszövetségi példákon keresztül mutatott rá, mennyire fontos a másik embert jóra inteni.

Mózes – bár nehéz feladat volt számára - megintette a fáraót, hogy nem szabad egy népet rabszolgaként kezelni

Jónás sem lelte nagy örömét abban, hogy elmenjen Ninivébe, megtérést hirdessen, mégis megtette.

Nátán próféta figyelmeztette Dávidot, aki elvette Uriás feleségét.

Jézus egész élete arról szól, hogy embereket próbál a jóra inteni: az idős Nikodémust, Zakeust és másokat is megújulásra hív. Menj, és ne vétkezz – mondja a házasságtörő asszonynak. Az igazságot szép ruhába, szeretetbe öltözteti, az emberek így el tudják fogadni. Ugyanakkor ostort fog, és kikergeti a kereskedőket a templomból, hiszen az igazság fontos neki. Kitart az igazság mellett, vállalja érte a szenvedést és halált is.

Csaba testvér szerint „prófétaiskolát” kellene indítani: megtanítani úgy megmondani az igazat a házastársunknak, főnökünknek, gyermekünknek, hogy az gyógyítson, ne fájjon. Sok a baj körülöttünk, és olyanok kezdtünk lenni, mint az udvari papok, akik hozsannát zengenek a királynak – intett Böjte Csaba. Hiányoznak a próféták, akik mindenkivel szemben mondják az igazságot, mint Aranyszájú Szent János, Szent Ambrus. Nemcsak a papok feladata ez, az Ószövetség nagy prófétái egyszerű, hétköznapi emberek voltak, akik meghallották Isten szavát. Vajon felvérteztük a hitünkkel, reményünkkel, keresztény értékeinkkel azokat, akik Európába jöttek? – tette fel a kérdést. A párizsi terrortámadás elkövetője Belgiumban katolikus iskolában végzett. Egy másik dzsihadista merénylő lány is Európában nőtt fel, nem is olvasta a Koránt. A mi világnézetileg semleges iskoláinkat végezték – tette hozzá. A több száz milliós Európába érkezik egymillió menekült, és összeomlik az egész, mint egy kártyavár...

Jó úton járunk? Valóban Szíriát kell bombázni? – vetette fel a nyugtalanító kérdéseket.

Családunkban, közösségünkben és európai szinten is fontos, hogy néhány igazságot alázattal, jósággal ki merjünk mondani – hangsúlyozta az erdélyi ferences, aki ötezer gyereket fogadott be, akiket folyamatosan int a jóra. Ha valaki nem tanul, elmondja neki, hogy felnőttként majd a piacon fog zöldséget árulni, vagy akár a testét kell árulnia. Biztosítja, hogy ő mellette áll és segít, hogy növekedjen. Ha nem hiszi el, kiviszi az állomásra a hajléktalanokhoz, visznek süteményt, beszélgetnek velük. A gyerekek elcsodálkoznak, amikor a hajléktalanok elmesélik, hogy ők is voltak kisiskolások, és nem szerettek tanulni.

Felelősek vagyunk a gyermekeinkért, meg kell tanítani őket küzdeni az életükért! Meg kell tanítani, hogy az élet szent dolog, békében kell élni. Meg

kell tanulniuk bölcsen megfogalmazni a kritikát, jobbító szándékkal – figyelmeztetett Csaba testvér.

Végül arra buzdított, hogy próbáljuk gyakorlatba ültetni az irgalmasság cselekedeteit. Segítséget kérhetünk a barátunktól a lelkiismeret-vizsgálathoz: megkérjük, mondja a szemünkbe, mit hibáztunk, hogy rendbe tudjuk tenni.

Kérte, törekedjünk arra, hogy szeretettel, jósággal mondjuk el a kritikát, a másik úgy tudja fogadni, mint drága ajándékot. Fogalmazzuk meg véleményünket jobbító szándékkal.

A menyeyi Atya megoldja, ha nagy baj van, bízzunk benne, tovább fog menni ez a világ, van jövő! – hangzottak reményteljes, biztató szavai a Bécsben elmondott prédikáció végén.

Hozzátette: amilyen fontos olykor kimosni az ingeinket, ugyanolyan fontos rendbe tenni az életünket, megszabadulni a bűneinktől.

2. A szomorúakat vigasztalni

Csaba testvér ószövetségi példát idézve kezdte szentbeszédét. Isten azt mondja Izajásnak: „Menj, és vigasztald meg a népemet!” Tudjuk Jézustól, hogy Isten a pislákoló mécsbelet nem akarja eloltani, és a megroppant nádat nem akarja eltörni. Isten azt akarja, hogy életünk legyen, és életünk bőségben legyen, talpra álljunk, legyőzzük a nehézségeket.

Böjte Csaba hangsúlyozta, milyen szép cél megvigasztalni másokat! Milyen szép lenne, ha minket is így hívnának: Vigasztaló!

Elmondta, hogy az evangéliumi történetekben mindenki gazdagabban kerül ki a Jézussal való találkozásból: a gadarai ördögös, Jairus leánya, a kafarnaumi százados szolgája, a naimi ifjú... Jézus az Isten áldása, ajándék, simogatás, jó szó, orvosság a számukra. Nincs olyan történet, hogy valaki találkozik vele és kevesebb lesz. „Még ma velem leszel a paradicsomban” – mondja a latornak a kereszten.

Böjte Csaba emlékeztetett arra, hogy Jézus minden követője vigasztaló. A Szűzanya vigasztal, a jelenésekben is bátorít; a szentek jelenléte is vigasztaló. Ő maga egyszer találkozott Teréz anyával, kispapként Esztergomban. Kicsi néni volt, kezét fogott mindenkivel. Csaba testvér, amikor sorra került, lehajolt, megpuszilta a kezét, mert arra gondolt, vajon hány haldoklónak fogta le a szemét, hány kisbabát fürdetett meg, hányszor osztott kenyeret ez a kéz. Aztán újra beállt a sor végére, és megint megpuszilta a kezét. Gyerekes dolognak tűnhet, de jó volt fizikai kapcsolatba kerülni vele – vallotta meg. Ez a szent asszony erőt adott neki, hogy bátrabban lépjen rá a vigasztalás útjára.

Szókratészt is idézte, aki szerint az ember a szája elé szűrőket kellene tenni. Mielőtt megszólalunk, meg kellene gondolni, hogy amit mondunk, igaz-e, használ-e, illetve nekünk kell-e mondanunk. Hogyan beszélünk egymással, miket mondunk egymásról? Nem mi okozzuk-e egymásnak a legtöbb problémát? Lelkesítjük, erősítjük-e a másikat? – hívott önvizsgálatra kérdéseivel Csaba testvér.

Felelevenített néhány történetet annak érzékeltetésére, hogyan tudjuk megvigasztalni egymást. Az ablakból nyáron hallotta, hogy sír egy kislány. Lement hozzá, és egy nagyobb lány már ott volt mellette, azt tanácsolta neki menjen be a templomba, ott majd Mária megvigasztalja. Milyen jó, hogy van egy Szűzanyánk, aki vigasztal! Milyen jó, hogy vannak nagyobbak, akik a kisebbeket jóra intik!

Egy másik kislány őt vigasztalta azzal, hogy büszkén elmesélte, felnőttként egy cukrászda vezetője lett.

Petrozsényban van egy házuk közel száz gyerekekkel. Az egyik náluk végzett gyerek visszatért a barátnőjével, hogy segítsenek. Felkérték őket, hogy vezessék a Jézus Szentséges Szívéről elnevezett házukat. Vigasztaló, hogy befogadnak egy írni-olvasni nem tudó gyereket, felnevelik, aztán elindul a nagyvilágba, majd visszajön egy kedves lánnyal és azt mondja: „Mi megcsináljuk, bízhat bennünk”.

Sok vigasztaló dolog van ezen a földön: a szép tavasz, a rügysző fák, visszajönnek a gólyák, a fecskék. A Jóisten nem unt bele ebbe a földbe. Jó lenne, ha mi is – ott ahol vagyunk – tudnánk, mernénk, akarnánk egymást vigasztalni, bátorítani – zárta szentbeszédét Csaba testvér, majd azt kérte házi feladatként hallgatóitól, írjanak történeteket, fényképekkel az irgalmasságnak erről a cselekedetéről, a vigasztalásról.

Weöres Sándor: Tavaszvárók

Megládd, megint futunk a berken át,
feledve tél jegét.

A záros kert-ajtón s a kerten át,
ha felszikkadt a rét.

Most hús estére hűsebb éjszakát
borít fehér sötét.

De majd megint futunk a berken át
s fogjuk köröskörűl az almafát,
feledve tél jegét,
ha felszikkadt a rét.

Weöres Sándor: Tavaszi dal

Ti rengeteg fényben remegő vidékek,
ti hallgatag erdők, hintái az égnek,
ti párologó rétek,
kedvemet kék labdaként magasba-vigyétek!

Te színarany torony, tavaszi szerelem!
halavány százszorszép, mondd meg, mi lesz velem?
kedvedet mint tegyem?
hánykolódom éjszaka, nem lelem a helyem.

Ime, a madarak ismét dalba fognak,
a százlábúak a kő alatt mozognak,
paripák nyihognak,
láncolt óriások is odvukban forognak.

A pecsenyesütő közeleg a nyárssal -
siet a gazda a tavaszi szántással,
vizek apadással.
Proserpina kecsegtet kétszeres áldással.

Emelkedj, tetőtlen jókedvem, te röpke
s szájalommal tekints sziklákra, rögökre:
mért vannak örökre,
mikor csak a mulandó lelhet örömökre?

A boldogság benső természetéről szól a boldog ember ingének meséje. Ebben az egyszeri király beteg lett. Orvosai azt mondták, hogy akkor gyógyul meg, ha egy boldog ember ingét viseli. Nosza, szaladtak a kengyelfutók, kérdezték a hercegeket, grófokat, bárókat, kereskedőket meg a válogatott cigánylegényeket, hogy boldogok-e. Mind azt felelte, hogy ó, igen, boldog ő, hogyne volna boldog a fölséges király uralkodása alatt, de még boldogabb lenne, ha az övé lehetne még ez vagy az... Végül az egyik fullajtár talált egy napszámot, aki a határban kapálgatott.

– Boldog vagy-e, jóember? – kérdezte a király legénye.

– Hogyne volnék boldog – válaszolt a béres. – Megvan nekem mindenem, még a jókedvem is.

– És mondd, odaadnád-e az ingedet a királynak? Annyi aranyat kapsz érte, amennyit a hátadon elbírsz.

– Oda én, ingyen is, nevetett a napszámos. Csak egy a bökkenő, hogy nekem nincs is ingem!

Kányádi Sándor: Könyörgés tavasszal

Fölparittyázta az égre magát a pacsirta.
Dugja fejét a sok-sok pipevirág.
Tavasz van megint, tavasz van újra,
s az ember, az ember messzire lát.

Ó, szép tavaszom, kedvem kibontó!
Annyi, de annyi bús napon át
Tebenned bíztam, Tetőled vártam
keserű szívem szép igazát.

Bontsd ki a kedvem,
bontsd ki: lobogtasd!
Halovány arcom
fényedhez szoktasd.
Simogasson meg
barkáid bolyha,
sápatag vérem
fesz meg pirosra.
Remény-mlődből,
öröm tejével
szoptass meg engem –
igaz igékkal.

Szépíts, erősíts,
beszélj hozzám,
Tavasz-világom,
Tavasz-anyám.

Te szültél, te nevelj:
fiaddal ne perelj!
Elestem, emelj föl:
ne hagyj el, meg ne ölj.

Apaszd el bánatom,
könnyeim töröld le.
Ékesítsd fejemet,
ragyogjon fölötte
örökzöld május-ág.
S ringassák álmaim
illatos orgonák.

Fölparittyázta az égre magát a pacsirta.
Dugja fejét a sok-sok pipevirág:
Ó, add meg, tavaszom, Tavasz-világom,
keserű szívem szép igazát. /1957

A tömegtájékoztatás 50. világnapjáról – május 1.

„...A kommunikációnak van ereje, hogy hidakat hozzon létre, elősegítse a találkozást, a másik befogadását, és így gazdagítsa a társadalmat. Milyen szép, ha olyan személyt látunk, aki gondosan megválogatja szavait és gesztusait, hogy elkerülje a félreértéseket, begyógyítsa a sebzett emlékezetet, építse a békét és a harmóniát. A szavak képesek hidat verni személyek, családok, társadalmi csoportok, népek között. És ez igaz a fizikai környezetünkre éppúgy, mint a digitális világra. Ezért a szavaknak és a tetteknek olyanoknak kell lenniük, amelyek segítenek számunkra kilépni az ítékezés és bosszú ördögi köreiből, amelyek minduntalan csapdába ejtik az egyes embereket éppúgy, mint a nemzeteket, és amelyekből a gyűlölet üzenetei születnek. A keresztény ember beszédének célja ezzel szemben az, hogy növelje az egységet és akkor is, amikor határozottan el kell ítélnie a rosszat, arra kell törekednie, hogy ne szakadjon meg soha a kapcsolat és a kommunikáció...”. (Ferenc pápa)

A jó kommunikáció olyan, mint az élet levesében a só.(Norbert Potthoff)

„Az emberi test végtelenül intelligens, bölcs és komplex rendszer, és amíg életben vagyunk, át van itatva tudatossággal, lélekkel, amitől a test él. A kommunikáció a test és a lakója között drámai módon eltűnt például az orvoslásból, és olyan módon vált lélektelenné, érthetlenné, és megmagyarázhatatlanná egy csomó betegség, hogy ebből a szempontból kollektív analfabétákká kezdtünk válni. (Dr Buda László pszichiáter)

Milyen nehéz ezt a célt megvalósítani! Mert sokszor annyira szeretnénk, ha megértené helyesnek tartott álláspontunkat a beszélgető partner. Ezért győzködjük őt. Máskor is elmeséltem már, hogy a lelki gondozás egyik fő szempontja a non-direktivitás. Ne legyek erőszakos, ne én fogalmazzam meg, amire jó lenne, ha beszélgetőtársam magától jönne rá. Kérdéseim, egy-egy saját reflexióm segítheti ebben.

Minap nagyon igyekeztem családom egyik tagját meggyőzni arról, milyen nagy kincs a nagy család. A tágabb rokonság, akikkel érdemes tartani és megbecsülni a kapcsolatot. Én ezt olyan fontosnak gondolom, ezért nagyon szerettem volna átadni ezt a hitemet. Túllőttem a célon. Mi lett az eredmény? Azóta engem sem keres meg, inkább velem sem akar beszélgetni. Fáj? Igen, főként az, hogy ügyetlenségem az oka kettőnk kapcsolatomlásának.

Olvasó: ne feledd ezt a bűvös szót: non-direktivitás!!! Hogy híd lehess, ne szakadék! (Szerk.)

Wass Albert: Te és a világ (részlet)

MINDENT ÚJRA KEZDÜNK

Nem vetted észre? Naponta mindent újra kezdünk. Újra mosdunk, újra borotválkozunk, újra fésülködünk, újra öltözünk. Újra megfőzzük az ételünket. Újra elmegyünk ide vagy oda. Újra dolgozunk, újra vesződünk, újra bosszankodunk, újra örvendünk, újra hazatérünk, újra lefekszünk.

És ez így megy folyton, folyton. Nem is lehet másként. A nap reggel újra felkel és este újra lemegy. Újra jön a szél, újra szállanak a felhők, újra esik az eső, újra kiderül az ég. Újra, mindig újra.

A természet örök rendje ez és mi kötve vagyunk a természethez, mint a növények, vagy mint az állatok. A fák levelei tavasszal újra kihajtanak és ősszel újra lehullanak. A virágok újra kinyitnak és újra elhervadnak. Újra jön a tavasz, újra jön a nyár, újra jön ősz és újra jön tél.

És Te természetesen azt mondod erre, hogy nem is lehetne másként, mert így van ez jól. Miért vagy úgy kétségbeesve tehát, hogy újra előről kell elkezdd az életedet? Minden vagyonodat elvesztetted. A virágok is elvesztették szín pompás ékszereiket, csak pusztá gyökerük maradt meg a föld alatt. Azért ne hidd, hogy most már többé sohasem fognak virágozni. Életed, megszokott munkád kerete szertehullott. Itt állasz pusztá kézzel, egyetlen szál ruhával és nem tudod, mihez kezdhetsz, mert ilyesmi még nem történt veled. Nézd a költöző madarakat. Fáradt csapatokban most térnek meg tengeren túlról. Semmijük sincs, igazán semmijük. Csak az a két kis fáradt szárnyuk. Szinte ájultan hullanak alá pihenni a bokrok közé. De holnap reggel, ha felkelsz a nappal és kijössz ide, hogy megkeressed őket: vidám füttyüket messziről hallhatod már. Fürgén szökdelnek az ágak között, hernyót keresnek és száraz mohát a fészekrakáshoz. Figyelheted, milyen vidáman hordozzák csőrükben a vékony gallyakat s fonnak belőle nótaszó mellett új otthont fiaiknak. Amiért ember vagy, azért tanulhatsz még sokat a madaraktól

...Az "Igazit" keresed? Én is azt kerestem sokáig, s mikor megtaláltam, rájöttem, hogy hiba volt...Most már az "Igazat" keresem... ..Mert az "Igazi" szárnyakat ad, s aztán letépi rólad, az "Igaz" odaadja a sajátját, ha zuhanni kezdesz... Az "Igazi" megcsókolja a kezéd, az "Igaz" megfogja... Az "Igazi" álmodik veled, az "Igaz" virraszt melletted...Az "Igaziba" belehatsz, az "Igaz" meghal érted, ha kell...

Ha kérhetnék Istentől a magam számára valami szépet és nagyot, azt kérném, hogy adjon nekem is egy egyszerű kicsi házat, négy szobával, vadszőlős tornáccal, öreg körtefával. Mohos legyen a teteje, s olyan kicsi legyen, hogy ne férjen el benne izgalom, perpatvar, békétlenség. Csak én és az, akit szeretek..." /Wass Albert/

VALÓSÁG a LEGENDÁBAN

JÁNOS vitéz és ILUSKÁJA igaz története

Buda alatt a ráckevei régi temetőben járva egy különös útjelző táblán akad meg a tekintet: JÁNOS vitéz sírja felé mutat a nyíl. A nyíl irányába haladva egy félbetört oszlopú síremlék áll. Rajta a felirat: Itt nyugszik Horváth Nepomuki János /rangjai és kitüntetései felsorolva/ aki nem más, mint Petőfi Sándor megálmodott mesehőse: János vitéz.

Minden legendának van valóság magva, amit nem szabad hagyni feledésbe merülni.

De hát ki is volt Ő valójában? A legenda már valóságos élettörténetté alakul át, korabeli ráckevei dokumentumokra támaszkodva. Borovsky Samu már 1910-ben megjelent Pest-Pilis-Solt vármegye Műemlékei” című monográfiájában említi meg a ráckevei műemlékek között Horváth N. János síremlékét „A jobbágyból lett világlátott huszárcapitányról” írva.

1774. május 10.-én született Ráckevén. Az anyakönyv tanúsága szerint Piringer Jánosként látta meg a napvilágot. Apja Piringer Pál, édesanyja Gáspár Magdolna. A ráckevei nádfedeles házból hamarosan az égiek mezejére távozott az édesapa, akiről a kis Jánoskának nem is maradt emléke.

A megözvegyült édesanya – hogy a kisfiú apa mellett nőhessen fel – a gyászév letelte után férjhez ment nemes Horváth János megyei perceptorhoz. Az édesanya kikötése volt, hogy a házasságkötéssel egyidejűleg a kis Jánost adoptálja a férje. Így lett Piringer Jánosból Horváth Nepomuki János.

Az új házasság sem volt hosszú életű, az édesanya hamarosan meghalt egy következő gyerekszülésben. A kis Jánost rövid ideig mostohaapja nevelte, aki italozó lett, elverte csekélyke vagyonát is, és az árvát magára hagyva Ráckevéről elköltözött. Ekkor a gyermeket atyai nagybátyja, Piringer György vízimolnár vette magához. A molnárnak azonban volt már egy kislánya – Juliska. A két gyerek, Jancsi és Juliska együtt nevelkedett Piringer György házában. Jancsi gyerek Ráckevén járt iskolába, majd Szőnyi Pál szabómesternél lett inas, később segéd.

Fordulatot az 1793-as esztendő hozott életében. Európa háborúba ájult. A francia forradalom és a jakobinus mozgalom ellen katonai koalíció szerveződött. I. Ferenc császárnak katonára volt szüksége, ezért elrendelték az újoncozást. Ráckevének három lovas huszárt kellett kiállítania teljes felszereléssel a város költségén.

A szabó céh javaslata alapján került Horváth N. János az I. huszárezredbe, 12 éves szolgálatot vállalva a városért. Amikor a fejébe nyomták a díszes csákót, a 19 éves fiatalember egyedül Juliskát sajnálta itt hagyni, akihez már gyengéd szálak fűzték. Minderről az 1845-ben írt végrendelete árulkodik.

Ezredével szolgálati helyére, Észak-Itáliába /Taljánországba/ került. Itt kiválóan megtanult németül, olaszul és – mert többször jártak francia

területen – franciául is. A kemény kiképzés után gyorsan emelkedett a ranglétrán. 1794-ben káplárrá /tizedessé/ léptették elő.

Közben Franciaországban nagy változások mentek végbe. Napóleon magához ragadta a hatalmat, és európai hegemoniára tört. 1799-től véget ért a viszonylag nyugalmas garnizoni élet és véres csaták sorozata következett. 1798-ban Horváth N. Jánost áthelyezték az 5./Radeczky/ ezredhez. Az első marengói csatában súlyosan megsebesült, amikor testével védte Alvinczy tábornokot. Hősiességéért megkapta az Ezüst Vitézségi Érmét.

A második marengói ütközetben ismét hősie bátorságot tanúsított, aminek eredményeként megkapta a strázsamesteri rangot, majd alhadnaggyá léptették elő. A franciák sikeres előnyomulása feltartóztathatatlan. 1809 májusban bevonultak Bécsbe, két nappal később magyar földre léptek. Horváth N. János ezrede ott verekedett június 14-én a vesztes győri csatában.

1808-tól kiéleződött Napóleon viszonya a pápával is, a franciák megszállták Rómát, 1809-ben májusban megszüntették az egyházi államot, mire VII. Pius pápa kiközösítette Napóleont. 1810-ben szenátusi határozattal kimondták, hogy a Francia Birodalom második fővárosa Róma, és római király címmel Napóleon fiát ültették a trónra, a pápát Svájcba száműzték. A francia betolakodókkal szemben Horváth N. János ott harcolt Rivoli hídjánál és a Piave partján. 1812-től Napóleon csillaga hanyatlani kezdett, 1813-tól már francia földön zajlott a háború. Napóleon hatalmas vereséget szenvedett a lipcsei csatában. Az újabb hadjáratban Horváth N. János már kapitányként vett részt, önálló lovasszázad élén. Katonai érdemeiért ekkor kapta meg az Armadia Keresztje kitüntetését.

1814.márciusban nemzetközi nyomásra Napóleon visszahelyezte a pápát jogaiba. A francia követ előzetesen jelezte, hogy a pápát napokon belül átadják a határ mellett szolgáló Radeczky ezred „fiók strázájának”. Ez a „fiók strázsa” Horváth N. János lovasszázada volt. A század két nap alatt kelt át az Alpokon a pápát kísérve. A 72 éves pápa az Alpokon átvezető havas útszakaszon dideregve fázott, ekkor Horváth N. János saját köpönyegét és mentéjét terítette az alvó pápára. Ezt a jelenetet a vatikáni könyvtár folyosóján ma is látható falfestmény örökíti meg, melyen a hintóban alvó VII.Pius fehér huszárköpennyel van letakarva. Körülötte mentében lévő huszárok lovagolnak, csak egyikőjükön nincs dolmány és mente.

Az egyházi vezetők és Róma lakossága hálás tisztelettel fogadta a magyar husárokat. A pápa díszlakomát adott tiszteletükre. Öszentsége az ezrednek zászlót adományozott, Ferenc császár az ujjászervezendő pápai hadseregnek száz magyar csikóval, száz lovas fegyverzettel és kétezer gyalogsági felszereléssel fejezte ki elismerését. Horváth N. János pápát kísérő küldetése a nemzetközi nagypolitika részévé vált.

Megkapta az ezüst sarkantyús csizmát, majd Nápolyban a királytól átvehette a Szicíliai Arany-Kereszt kitüntetését. 1845-ben íródott végrendeletében az ezüstsarkantyús csizmát hajdani Juliskája fiának hagyományozta, a kitüntetésekkel kapcsolatban pedig úgy rendelkezett, hogy síremlékére

véssék fel a Krisztus Keresztet, a Szicíliai Keresztet és az Ármádia Keresztjének másolatát.

1814 júliusában az ezredet visszarendelték az osztrák-francia határ térségébe. A távozó ezred tisztjeit a pápa audiencián fogadta, Horváth N. Jánost pedig a Krisztus-Rend Gyémánt csillag rendjellel tüntette ki, ez a pápa által személyesen adományozható legmagasabb kitüntetés. Így lett Horváth N. János a Krisztus-rend és a Szent György-rend lovagja.

Ez a rendjel 1815-ben Milanóban készült, rajta arcképe felismerhető. Halála után a Krisztus-rend csillagát Juliska örökölte. Juliska halála után a ráckevei katolikus templomba került, ahol az áldoztató kehelyre forrasztották.

1937-ben letétként a székesfehérvári Egyháztörténeti Gyűjteménybe helyezték el, ma is ott őrzik./Ktsz.99./

Napóleon bukása után Európa fellélegzett. Jánosunk is megelégtelt már a 22 évi katonai szolgálatot és nyugdíjazását kérte. Ekkor mindössze 41 éves volt. Milanóban még megfestette saját portróját majd hintón visszament szülővárosába Ráckevére. Elsőként Juliskát kereste, aki az elmúlt 22 évben férjhez ment Gáspár János vízimolnárhoz és szeretettel nevelte szintén János névre hallgató egy szem fiacskáját. A kapitány eltemette lelkében a régi szerelmet, de életük hátralévő része végig szoros barátsággá vált, amit 1845-ben írott végrendelete is tükröz. „Gáspár Jánosnének született Piringer Juliannának hagyom....a kapitányi portrém a fekete rámában, sminden fenn maradó pénzemet s a Krisztus és Ármádia Keresztem.” Ezüst sarkantyús csizmáját pedig Juliska fiára hagyta. /Az arckép a Gáspár családtól a ráckevei Árpád Múzeum tulajdonába került Ltsz.66.432.1/

Ráckevén házat, földet vásárolt, de 1824-ben ismét uniformist öltött a császár hívására és főkapitányi rangban a testőrségben vállalt szolgálatot. A gárdánál tizenegy évet szolgált majd hatvanegy éves korában végleg búcsút mondott a katonaéletnek. Letelepdedhetett volna bárhol, de a szíve hazahúzta Ráckevére. Ettől kezdve már csak emlékeinek élt. 73 évet adott számára a sors. 1847 február 7-én halt meg Ráckevén.

De hogyan lett a legenda valóság magvából János vitéz? Egyáltalán, Petőfi hogyan tudhatott az árva gyerekből lett legendás huszárcapitányról?

Petőfi a János vitézt 1844-ben írta. Dömsödön egy évvel később tartózkodott, így tehát korábban kellett hírt hallania a vitézről! Petőfi pedig Ráckevén sohasem járt, akkor honnan az információ? Magyarázat erre is van. A kulcsot Ács Károly személye jelenti, aki ugyancsak 1823-ban született Ráckevén, jogi tanulmányait Kecskeméten végezte. A jogot tanuló Jókai 1842 őszén egészségi okokból Pápáról Kecskemétre iratkozott át, aki Ács Károllyal közeli barátságba került. 1843-ban Kecskemétre érkezett Petőfi is. Korábban Jókai és Petőfi együtt diákoskodtak Pápán. Jókai hozta össze Petőfivel Ács Károlyt. A többhónapos együttlét során mesélhetett a ráckevei Ács Károly a neves huszárcapitányról. Barátságuknak köszönhetjük Petőfi Sándor örökéletű szépséges „János vitéz” –ét.

Ráckeve város lakossága János vitéz díszkutat állított emlékére a Szent István téren. A dokumentumok az Árpád Múzeumban megtekinthetők

VICCOLDAL

- Hogy csodálkozik a kacsza?
- Naháp!

- Hogy hívják a nyulak energia központját?
- Tapsi Atomerőmű.

- Hova megy a Nyuszika, ha beteg?
- A Nyúlambulanciára...

Egy társaságban kérdezik az elmeorvostól:

- És hogyan tudja eldönteni, hogy valaki normális vagy sem?
- Pofon egyszerű! Olyan kérdést kell feltenni, ami normális embernek nem okozhat gondot.
- Például?
- Például ezt: Cook kapitány három világ körüli úton vett részt, és az egyik útján életét vesztette. Vajon hányadik útján?
- Hm... Én sose voltam járatos a történelemben

- Anyu, ég a karácsonyfa!
- Te kis butus, nem ég, hanem világít.
- Anyu, világít a függöny!

Egy ügyvédnek sosem szabad úgy kérdeznie a tanút, ha nincs felkészülve a válaszra. Egy kisvárosban zajló perben az ügyész behívta első tanúját, egy idős tanítónőt. Odalépett a tanúhoz és megkérdezte tőle:

- Takács néni, ismer engem?

Mire a hölgy:

- Persze, hogy ismerlek. Gyerekkorod óta ismerlek, és mondhatom, kiábrándultam belőled. Hazudsz, család a feleségedet, befolyásolod az embereket, rágalmazod őket a hátuk mögött. Nagy embernek hiszed magad, miközben annyi eszed sincs, mint egy utcaseprőnek. Igen, persze, hogy ismerlek. Az ügyésznek tátva maradt a szája, azt sem tudta, köpjön vagy nyeljen. Némi gondolkodás után a terem másik végébe mutatott és megkérdezte:
- Takács néni, ismeri a védőügyvédet?
- Hát persze. A védőügyvédet is gyerekkora óta ismerem. Gyenge jellem, italos természetű, senkivel sem tud normális kapcsolatot teremteni, és mint ügyvéd, egyike a legrosszabbaknak az országban. Hogy el ne felejtsem, ő is csalja a feleségét, méghozzá három nővel, az egyik a Te feleséged, ügyész Úr.

A védőügyvéd sokkot kapott. Erre a bíró magához kérte az ügyészt és az ügyvédet, és nagyon halkán így szólt hozzájuk: - Ha bármelyikük megkérdezi a hölgytől, hogy ismer-e engem, esküszöm, hogy börtönbe juttatom.

Voltaire-t egy vita hevében idiótának nevezte ellenfele. Az író derűsen nézett rá, és mondta:

- Professzor Úr, én Önt eddig okos embernek tartottam. Ön pedig idiótának nevezett engem. Úgy látszik, mindketten tévedtünk!

Kemény dolog a házasság. A feleségem simán megcsókolja a kutyánkat, de nem hajlandó a poharamból inni.

Cseng a telefon a kórház belosztályán, az ügyeletes nővér veszi fel a hívást.
- Jó napot kívánok. Nagy Józsefné a 3-as szobában fekszik. Négy napja jött be szívpanaszokkal. A hogyléte felől szeretnék érdeklődni.

- Igen, most néztem éppen a kórlapját. Az EKG-ja kifogástalan, a vérképe is problémamentes, kisebb szívidegessége lehetett, a hét végén hazamehet. Ön hozzátartozója?

- Nem, nem vagyok hozzátartozója. Én vagyok Nagy Józsefné. De ebben a nyamvadt kórházban senki nem mond nekem semmit.

Egyik barátnő a másiknak: - Képzeld, milyen fogyókúrát találtam ki! A hűtő belsejébe kiragasztottam egy jó alakú, vékony nő képét, így amikor enni támad kedvem, kinyitom a hűtő ajtaját, ránézek és mindjárt elszégyellem magam.

- És hatékony a módszer?

- Részben igen. Én lefogytam 5 kilót, de a férjem meg felszedett vagy tízet...

A fogyókúrázó kolléganő egy hatalmas péksüteménnyel érkezik a munkahelyére. A munkatársa megkérdi:

- Úgy tudtam, fogyókúrázol!

- Persze, de ez most más. Reggel elmentem a pék mellett kocsival, és a kirakatban megláttam ezt a sütit. Olyan hívogató volt, hogy megfogadtam: ha van parkoló hely az üzlet előtt, akkor megveszem. És képzeld, volt üres parkolóhely! Alig kellett nyolcszor körbe mennem!

Székely ül a kút kávéján, szájában az új pipája. Meglátja az anyjuk és imígyen kezdé dorgálni párját:

- Oszd apjuk, nehogy beejtsd a pipát a szádból a kútba!

Mire az öreg: - áááá

Minél öregebb a nagypapa, annál jobb tanuló volt kiskorában.

Azért hajtunk, hogy öregségünkre legyen miből visszaállítani az egészségünket, ami ebben a hajtásban ment tönkre.